

Anneke Groen en Herman
Vuijsje
Eindeloos ouderschap.

Zorgen voor je kinderen houdt
nooit meer op
AUP; 160 blz. € 14,95

‘Je kunt nu zo veel meer bespreken met opa en oma’

Anneke Groen (1946) is journalist
en voormalig directeur van
debatcentrum De Rode Hoed

ELIAS VAN DER PLICHT

“**Mijn grootmoeder had** vijftig kleinkinderen, ik drie. Alleen al die getallen zeggen zo veel over wat er in een halve eeuw is veranderd in de verhoudingen tussen de generaties. De kleinkinderen van toen vertelden ook niet aan hun opa’s en oma’s wat ze op hun hart hadden. Nu is dat wel anders.

Vroeger waren ouders klaar met de opvoeding als de kinderen het huis uit gingen. Tegenwoordig zorgen ze vaak nog voor hen als ze al volwassen zijn. En die zorg gaat ongemerkt over in die voor de kleinkinderen. Babyboomers fungeren op grote schaal als oppas en steunen hun nageslacht financieel.

De veranderende verhoudingen tussen ouders en kinderen leiden tot nieuwe onzekerheden en spanningen. Over die ontwikkelingen gaat ons boek.

Herman Vuijsje en ik – we kennen elkaar al vrij lang – vroegen ons af hoe we die altijddurende bijstand van ouders moeten verklaren. Is het een tijdelijk verschijnsel of een structurele ontwikkeling? Het boek geeft aanknopingspunten om de discussie aan te gaan en met elkaar te overdenken wat we vinden van de nieuwe band tussen de generaties.

Wat me tijdens het schrijven opviel is hoe vanzelfsprekend zowel ouders als hun volwassen kinderen de ondersteuning vinden, bijvoorbeeld bij de aankoop van een huis. Dat was vroeger helemaal niet.

Mijn ouders moesten alles vanaf de grond opbouwen en wij babyboomers hebben daar behoorlijk van geprofiteerd. Nu zie je een tweedeling: mensen die hun kinderen financieel ondersteunen en anderen die dat niet kunnen. Dat is geen goede ontwikkeling. Er moet een nieuwe vorm van solidariteit ontstaan tussen jong en oud.

Ik zou het ook niet in m’n hoofd hebben gehaald om aan mijn moeder te vragen om twee dagen in de week op te passen. Onze kinderen hebben er geen enkele moeite mee om dat wel te doen. Niet dat het erg is, ik heb het fantastisch leuk gevonden, dat oppassen. Het is verrijkend.

Mijn leeftijdsgenoten zetten zich veel meer af tegen de generaties boven hen dan onze kinderen tegen ons. De babyboomers zijn zo anders dan hun ouders en grootouders. Mijn oma vond het raar dat ik na mijn huwelijk een baan had, dat begreep ze echt niet.

Zelf heb ik altijd gewerkt, maar ik kan niet zeggen dat ik mijn kinderen te weinig zag. Je moest je wel aanpassen: je kon niet blijven

uitgaan en zomaar overal naartoe. De twintigers, dertigers en veertigers van nu willen hun leven zoals ze dat gewend zijn, voortzetten als er kinderen komen. Dat betekent dus dat opa en oma vaker moeten bijspringen.

Ik zeg niet wat beter is, er zijn genoeg mensen die naar de volgende generatie kijken en daar een oordeel over hebben.

Het was een spannend proces om dit boek met z’n tweeën te schrijven. We vulden elkaar aan. Herman en ik waren het natuurlijk niet altijd eens. Ik denk bijvoorbeeld dat het verschijnsel oppasoma vooral te danken is aan de emancipatie van vrouwen: als je zelf een baan had als jonge moeder begrijp je hoe het voor je dochter is om te werken en kinderen te hebben. Het is dan toch fijn wanneer iemand die zo dicht bij je staat een dag voor de kinderen zorgt.

Het gezin blijft tegenwoordig langer voortbestaan, kinderen blijven langer kind. Dat is niet per se verkeerd. De situatie is nu beter dan vroeger doordat het contact tussen zestigplussers, hun kinderen en kleinkinderen vrijer en opener is. Je kunt zo veel meer bespreken. Ik ben daardoor nog meer gaan beseffen dat je moet uitspreken wat er in je omgaat.

‘Vroeger was
je klaar als
de kinderen
het huis uit
gingen’